

ZACHARIA

11

De verwerping van de goede Herder en het oordeel over Israël en de tempel.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/zacharia/11

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Alexander en de bescherming van de tempel	3 min	4
2	Van historische bevrijding naar de Messias	2 min	5
3	Alexanders opvolgers en de Makkabese opstand	3 min	6
4	Tempelherstel en messiaanse bevrijding	2 min	8
5	Jezus voorzegt de verwoesting van de tempel	4 min	9
6	Vallende bomen als beeld van het oordeel	4 min	12
7	Herders als leiders van Gods volk	2 min	14
8	De slechte herders in Ezechiël	3 min	16
9	Leeuwen als beeld van buitenlandse invallers	2 min	18
10	Zacharia beeldt de komst van de Herder uit	2 min	19
11	God geeft de kudde over aan haar vijanden	3 min	20
12	Israël als een huis met terugkerende melaatsheid	3 min	21
13	Jezus redt het trouwe overblijfsel	3 min	23
14	De twee staven: genade en eenheid	3 min	25

15	Het ontslag van de drie herders	3 min	27
16	De Herder laat de kudde aan haar lot over	2 min	28
17	De gebroken staf en het geschonden verbond	3 min	30
18	Het nieuwe verbond met de discipelen	3 min	33
19	De gebroken eenheid van Israël	2 min	35
20	Dertig zilverstukken als beledigend loon	3 min	36
21	Judas, het bloedgeld en de pottenbakker	3 min	38
22	De dwaze herder en de Romeinse overheersing	3 min	40
23	Het oordeel over de waardeloze herder	4 min	41
24	Terugblik op het lot van de tweede tempel	3 min	43
25	Het huidige Israël en het verloren tempelbestel	2 min	44
26	Vooruitblik op Zacharia 12 tot en met 14	2 min	45
	Om verder te lezen		46

1

Alexander en de bescherming van de tempel

We gaan nu naar Zacharia hoofdstuk 11. Ik vind het vervelend om Zacharia op deze manier op te splitsen, want de natuurlijke indeling van het boek op dit punt is om hoofdstuk 9 tot en met 11 als één geheel te behandelen, en vervolgens hoofdstuk 12 tot en met 14 als één geheel. Het zou handig zijn geweest als we in onze vorige lezing hoofdstuk 11 hadden kunnen afronden en nu met hoofdstuk 12 konden beginnen, met het nieuwe gedeelte. Maar zo is het nu eenmaal niet gegaan. Er is te veel materiaal en ik praat te lang. Daarom konden we hoofdstuk 11 niet afronden. Dat gaan we nu behandelen.

In Zacharia hoofdstuk 9 begon een profetie die over Alexander de Grote sprak. Zijn naam werd niet genoemd, maar het ging over de veroveringen van de Grieken, de Macedoniërs onder Alexander de Grote. Ze trokken vanuit Syrië naar het zuiden, via Tyrus en Sidon en door de Filistijnse steden, in de richting van Jeruzalem. De steden werden genoemd in de volgorde waarin hij ze daadwerkelijk binnenviel, hoewel de profetie tweehonderd jaar voordat Alexander leefde was geschreven.

Ook was in hoofdstuk 9, vers 8 gezegd dat:

Ik zal Mij als een wacht rond Mijn huis legeren, vanwege het leger dat heen en weer trekt, zodat geen onderdrukker meer tegen hen optrekt. Nu heb Ik het immers met eigen ogen gezien!

ZACHARIA 9:8

Daarmee wordt de tempel bedoeld. Hij zou die beschermen tegen de binnenvallende legers. En dat deed Hij. We hebben gezien hoe Josephus beschrijft dat Alexander de Grote een droom van God kreeg, en dat de hogepriester van de tempel in Jeruzalem een droom van God kreeg waarin hem werd gezegd dat hij bepaalde gewaden moest

dragen. Alexander had een droom gehad waarin hij deze priester in deze gewaden ontmoette, enzovoort. Alexander was dus erg onder de indruk van de God van de Joden.

Ook liet de hogepriester hem de profetieën uit Daniël hoofdstuk 8 zien. Daarin werd vermeld dat een Griekse heerser de Perzen zou overwinnen, en dat was precies waar Alexander op dat moment mee bezig was. Hij beseftte dus dat er zelfs honderden jaren eerder over hem was geprofeteerd in de Joodse Schriften. Dat maakte duidelijk een positieve indruk op Alexander, en hij was de Joden gunstig gezind. Hij verwoestte de tempel niet.

Dit is dus een profetie daarover. In de eerste acht verzen van hoofdstuk 9 volgt die de opmars van Alexander vanuit het noorden van Syrië naar Jeruzalem. Er wordt gesproken over het geween, de rampspoed en de ondergang van die andere steden. Maar er staat dat God Zijn huis zal beschermen. Dat deed Hij ook, en Alexander liet de tempel ongemoeid, en ook Jeruzalem zelf.

2

Van historische bevrijding naar de Messias

Zo wordt dus duidelijk gemaakt dat God Israël, of in dit geval de tempel, redde van een bloedbad en een verovering door Alexander. Wanneer de profeten zo iets doen, kijken ze ook verder vooruit, naar de uiteindelijke bevrijding en het behoud die God Zijn volk zal brengen. En dat is door de Messias.

Dus onmiddellijk nadat hij heeft gesproken over hoe God de tempel spaarde in de dagen van Alexander de Grote, ergens in de jaren 320 vóór Christus, maakt hij een sprong vooruit en spreekt hij over Christus. Hij zegt:

Verheug u zeer, dochter van Sion! Juich, dochter van Jeruzalem!
Zie, uw Koning zal tot u komen, rechtvaardig, en Hij is een
Heiland, arm, en rijdend op een ezel, op een ezelsveulen, het
jong van een ezelin.

ZACHARIA 9:9

Dit is hoofdstuk 9, vers 9.

We weten dat dit vers in het Nieuwe Testament wordt aangehaald als een tekst die werd vervuld bij de triomfantelijke intocht van Christus op Palmzondag. Daarom weten we zonder enige twijfel dat de tijd tussen Alexander en Christus binnen twee verzen wordt overgeslagen. Vers 9 gaat over Jezus. Het voorgaande vers gaat over de tijd van Alexander de Grote. Je ziet dus dat de profeten dit doen. Als je alle profeten doorneemt, zul je merken dat dit heel, heel gebruikelijk is.

Ze spreken over hoe God de ballingen uit Babylon terugbrengt, uit de gevangenschap, en vervolgens spreken ze vrijwel in één adem over Jezus, Die mensen uit gevangenschap bevrijdt en behoudt. Dan staan er Schriftgedeelten die het Nieuwe Testament aanhaalt als teksten over Christus. Daar moeten we ons dus van bewust zijn, zowel in dit gedeelte van Zacharia als in ieder ander deel van de profetische Schriften.

Je zult profetieën door elkaar heen aantreffen over Gods bevrijding van Zijn volk in een situatie op de kortere termijn, in dit geval aanvankelijk twee eeuwen na Zacharia. Maar vervolgens herinneren die de profeet of de Heilige Geest eraan om te zeggen: ‘En er is een grotere bevrijding dan deze, die God op den duur tot stand zal brengen, uiteindelijk door de Messias.’ Hij heeft dus een sprong vooruit gemaakt naar die tijd.

3

Alexanders opvolgers en de Makkabese opstand

Ik heb geopperd dat de verzen 9 tot en met 12 van hoofdstuk 9 verwezen naar het behoud dat Christus zou brengen, zij het in symbolische bewoordingen. Vervolgens gaat het in hoofdstuk 9, vers 13 terug naar de tijd kort na Alexander de Grote, en dat loopt in ieder geval door tot het einde van hoofdstuk 9.

Misschien ken je de geschiedenis niet, dus ik zal die vertellen. Alexander stierf vrij jong. Hij was ongeveer tweeëndertig toen hij stierf, en hij had toen in wezen al het Perzische Rijk veroverd en het grootste deel van de wereld die hij kende. Hij stierf heel

jong en liet geen opvolger achter. Voor zover ik het begrijp, had hij zonen, maar die werden na zijn dood vermoord, zodat zijn generaals zijn koninkrijk erfden.

Er waren vier generaals die onderling vochten om zijn koninkrijk te bemachtigen. Het lukte hun niet om elkaar uit te schakelen, dus verdeelden ze het onder elkaar. Een van die generaals was Seleucus. Hij heerste over het Syrische gebied dat Alexander eerder had veroverd, aan het begin van dit hoofdstuk. Dit hoofdstuk begint in Syrië, waar Alexander het verovert. Later komt de Seleucidische dynastie, die afstamde van een van Alexanders generaals, Seleucus. Zij heersten in Syrië, dat gedeelte van Alexanders rijk dat hij had veroverd. Een van de leden van die Seleucidische dynastie was een man die Antiochus IV heette, ook bekend als Antiochus Epiphanes. Hij ontwijdde de tempel door in de heilige plaats van de Joodse tempel een varken te offeren op een altaar voor Zeus. De vrome Joden zagen dit natuurlijk als een gruwel. Daniël had er in Daniël hoofdstuk 11 zelfs van tevoren over gesproken. Hij noemde het:

de gruwel die verwoesting brengt

DANIËL 11

Of:

de gruwel van de verwoesting

DANIËL 11

Die gruwel was dat Antiochus Epiphanes dit varken in de tempel aan Zeus offerde: zowel een onrein dier als de verkeerde god in de heilige plaats.

Dit leidde uiteindelijk tot een opstand van enkele Joodse priesters en hun medestanders: een oude priester die Mattathias heette en zijn vier of vijf zonen. Ik geloof dat het vijf zonen waren. De bekendste van hen was Judas Makkabeüs, de zoon van Mattathias. Makkabeüs gaf zijn naam aan de hele revolutie. Die wordt de Makkabese opstand genoemd. Er zijn enkele boeken over deze opstand geschreven die tot de apocriefe boeken van de katholieke Bijbel behoren. Hoewel wij de inspiratie van die boeken niet aanvaarden, zijn ze historisch nauwkeurig. In elk geval geldt dat voor 1 Makkabeeën. Ook Josephus vertelt hierover, en anderen die bekend zijn met de Joodse geschiedenis.

De Makkabese opstand leidde uiteindelijk tot het verdrijven van de Syrische macht en de troepen van Antiochus. Dat gebeurde in een periode van ongeveer drie jaar guerrillaoorlog met deze Joden, die aanvankelijk niets beters hadden dan slingers tegenover bewapende en gepantserde troepen. God gaf hun de overwinning, en het was een grote bevrijding. Zo werd de tempel opnieuw in ere hersteld.

4

Tempelherstel en messiaanse bevrijding

Bedenk dat Zacharia leeft in de tijd waarin de tempel werd herbouwd. Zijn bediening begon toen ze na de Babylonische ballingschap begonnen met de herbouw van de tempel. Met zijn bediening moedigde hij het volk daarin aan totdat de tempel daadwerkelijk gebouwd was. De tempel werd dus tijdens Zacharia's leven van onder tot boven opgebouwd. Maar nu is hij op leeftijd en profeteert hij over het toekomstige lot van de tempel. Een van de dingen die hij zei, was dat God de tempel voor onheil zou behoeden wanneer Alexander kwam. Een andere voorspelling gaat duidelijk over het herstel van de tempel door God. Door de Makkabese opstand verdreef Hij Antiochus Epiphanes, die de tempel had ontwijfd. Dit zijn allebei gevallen waarin God op wonderbaarlijke wijze voor Israël optrad om Zijn tempel te sparen.

Opnieuw spreekt de profeet, nadat hij de Makkabese overwinningen heeft besproken, volgens mij over het Nieuwe Testament, het behoud door Christus en ook de gevolgen van Zijn bevrijding. Geen enkele bevrijdingsdaad van God in het Oude Testament gaat verloren. Dat wil zeggen: de bespreking ervan wordt altijd gevolgd door een bespreking van de Messias en de uiteindelijke bevrijding.

In onze vorige lezing opperde ik dat een gedeelte van hoofdstuk 10 misschien bij vers 9 begint. Maar tijdens het gesprek kwam de gedachte bij me op dat mogelijk heel hoofdstuk 10 over het messiaanse tijdperk gaat, het tijdperk waarin wij leven. Nogmaals, de taal is beeldend. Dit is poëzie, en je krijgt hier geen letterlijke geschiedenis die van tevoren is opgeschreven. Het is geen proza. Maar de overwinningen die daar worden beschreven, zouden heel goed de overwinningen van

Christus en Zijn gemeente kunnen zijn. Het is ook mogelijk dat aan het begin van hoofdstuk 10 nog steeds de Makkabese overwinningen worden bedoeld, en dat het daarna overgaat op de tijd van de Messias.

5

Jezus voorzegt de verwoesting van de tempel

Hoe dan ook, wanneer we aan het einde van hoofdstuk 10 komen, komt Jeruzalem volgens mij onder het oordeel, wanneer de tempel niet langer wordt beschermd. We weten dat die tijd gekomen is. In het jaar 70 na Christus werd het de Romeinen toegestaan de tempel te verwoesten. Het is niet alleen zo dat God hem niet wilde beschermen. Het is zo dat God hen ertoe bracht dat te doen. Jezus zei dat er een oordeel over de Joden zou komen omdat ze Hem verwierpen, en dat God een oordeel over hun stad en over hun huis zou brengen.

Jezus liep de tempel uit en sprak over de tempel als ‘uw huis’. Hij zei:

Zie, uw huis wordt als een woestenij voor u achtergelaten.

MATTHEÛS 23:38

Daarmee bedoelde Hij jullie huis, niet dat van God. De tempel is niet langer Gods huis. Aan het begin van Jezus' bediening sprak Hij over de tempel als:

En Hij zei tegen hen die de duiven verkochten: Neem deze dingen van hier weg, maak niet het huis van Mijn Vader tot een huis van koophandel.

JOHANNES 2:16

Hij zei:

Maak van het huis van Mijn Vader geen winkel.

Maar aan het einde van Zijn bediening was het niet meer het huis van Zijn Vader. Zijn Vader was vertrokken. Het was jullie huis.

Jullie hebben God zozeer onteerd dat Hij dit huis niet langer als het Zijne erkent, en het zal ten onder gaan.

Jezus huilde over Jeruzalem. In Lukas 19 zei Hij:

Had u op deze uw dag maar geweten wat tot uw vrede dient! Maar nu is het voor uw ogen verborgen. En Ik zeg u dat uw vijanden zullen komen en belegeringswallen rondom u zullen opwerpen. Ze zullen u met de grond gelijkmaken, met uw kinderen binnen uw muren, en geen steen op de andere laten staan.

LUKAS 19

Dat wil zeggen dat Jeruzalem, de stad, zou worden afgebroken.

Later, in Lukas 21, zeiden de discipelen tegen Jezus:

Kijk naar deze tempel. Wat een prachtige stenen!

LUKAS 21

Jezus zei:

Zien jullie dit? Geen steen zal op de andere blijven staan. Alles zal worden afgebroken.

LUKAS 21

Ze vroegen Hem:

Wanneer zal dit gebeuren, en wat zal het teken zijn dat het op het punt staat te gebeuren?

LUKAS 21

Hij hield een lange rede voor hen, waarin Hij zei:

Deze generatie zal niet voorbijgaan voordat dit gebeurt.

LUKAS 21

Jezus voorspelde dus de verwoesting van Jeruzalem, de verwoesting van de tempel, en zei dat het in die generatie zou gebeuren, de generatie van Zijn discipelen. En dat gebeurde ook. Hij deed die voorspelling in het jaar 30 na Christus. Het gebeurde in het jaar 70 na Christus, 40 jaar later. Dat alles werd door Jezus voorspeld en aangeduid als een oordeel van God over Jeruzalem en het Joodse volk dat Hem had verworpen. Daarom staat er vandaag geen tempel in Jeruzalem, en die staat er sinds het jaar 70 na Christus ook niet meer. Dat is al ruim 1900 jaar. De tempel werd niet blijvend beschermd.

In de jaren tussen de tijd van Zacharia en de tijd van Jezus beschermde God de tempel twee keer: tegen Alexander, die hem anders zou hebben verwoest, en tegen Antiochus Epiphanes, die hem ontheiligde. De Joden zouden hem nooit meer hebben gebruikt als ze hem niet hadden kunnen verdrijven en de tempel opnieuw hadden kunnen inwijden. Dat het hun wel lukte, wordt elk jaar gevierd met Chanoeka, het feest van de tempelwijding, toen ze de tempel na de overwinningen van de Makkabeeën opnieuw inwijdden. Dat is wat Chanoeka viert.

Hoe dan ook: God beschermde de tempel twee keer, maar niet voor altijd. Na de verwerping van de Messias werd de tempel verwoest en nooit meer herbouwd. Dit is het stadium in de ontwikkeling van de gebeurtenissen waar we in hoofdstuk 11 aankomen. Dat hoofdstuk sluit dit gedeelte van drie hoofdstukken af. Ik geloof dat we aan het einde van hoofdstuk 11 een voorspelling hebben dat God Israël aan de Romeinen zal overgeven. Het is in symbolische taal verwoord, maar ik denk dat we, als we het nauwkeurig volgen, kunnen zien dat het daarover gaat.

6

Vallende bomen als beeld van het oordeel

De openingsverzen van hoofdstuk 11 zeggen:

Open uw deuren, Libanon, opdat vuur uw ceders verteert. Weeklaag, cipressen, omdat de ceders gevallen zijn, omdat die machtige bomen verwoest zijn. Weeklaag, eiken van Basan, omdat het ondoordringbare woud is neergevallen. Hoor het gejammer van de herders, omdat hun pracht verwoest is. Hoor het gebrul van de jonge leeuwen, omdat de glorie van de Jordaan verwoest is.

ZACHARIA 11:1-3

Eigenlijk staat er in het Hebreeuws:

Het struikgewas langs de Jordaan ligt in puin.

Waar gaat dit over? Op het eerste gezicht worden hier bomen aangesproken. De Libanon stond bekend om zijn ceders. De cipressen kwamen veel voor in het gebied, en de ceder was gevallen. Dan zijn er de eiken van Basan. Dit zijn de machtige bomen, de dichte bossen, gebieden die bekendstonden om hun dichte en weelderige bossen. Die worden geveld, maar niet letterlijk. Dit gaat niet echt over ontbossing, want bomen staan vaak symbool voor mensen of andere dingen.

Er staat bijvoorbeeld in Jesaja 61, en dan vers, ik denk misschien 3 of zo, dat we genoemd zullen worden:

om aangaande de treurenden van Sion te beschikken dat hun gegeven zal worden sieraad in plaats van as, vreugdeolie in plaats van rouw, een lofgewaad in plaats van een benauwde geest, opdat zij genoemd worden eiken van de gerechtigheid, een planting door de HEERE, om Hem te verheerlijken.

JESAJA 61:3

Jesaja spreekt over bomen die in het messiaanse tijdperk in hun handen klappen. Bomen staan vaak symbool voor mensen. Je herinnert je dat Johannes de Doper zei dat Jezus zou komen en dat Zijn bijl aan de wortel van de bomen lag, en:

De bijl ligt zelfs al aan de wortel van de bomen; elke boom dan die geen goede vrucht voortbrengt, wordt omgehakt en in het vuur geworpen.

MATTHEÛS 3:10

Toen Zijn discipelen zeiden:

Toen kwamen Zijn discipelen naar Hem toe en zeiden tegen Hem: Weet U wel dat toen de Farizeeën dit woord hoorden, zij er aanstoot aan namen?

MATTHEÛS 15:12

zei Jezus:

Maar Hij antwoordde en zei: Elke plant die Mijn hemelse Vader niet geplant heeft, zal uitgetrokken worden.

MATTHEÛS 15:13

Mensen zijn als bomen, omdat bomen vrucht horen te dragen en mensen vrucht horen te dragen. Een boom zonder vruchten is als iemand die geestelijk niet is wat hij hoort te zijn, die geen geestelijke vrucht voortbrengt, en die wordt ontworteld.

Hier staan bomen volgens mij ook symbool voor iets, om de eenvoudige reden dat er eigenlijk geen aanwijsbaar moment is, in elk geval vóór de tijd van Christus, waarop we zouden zeggen dat de bomen van al deze gebieden werden vernietigd. Josephus zei iets over de tijd dat Jeruzalem door de Romeinen werd belegerd. En ik zeg niet dat dit daarover gaat; misschien is dat niet zo. Maar er is iets interessants: toen de Romeinen Jeruzalem belegerden, moesten ze belegeringswerken aanleggen om over de muren te komen en dergelijke. Dat gebeurde voordat ze de stad veroverden en verwoestten. Daarvoor kapten ze de bomen in de omgeving. Josephus zegt uitdrukkelijk dat er in alle beboste gebieden die daarvoor vol bomen hadden gestaan, geen enkele boom meer over was. Alle tuingebieden waren als een wildernis, omdat alle bomen waren omgehakt.

In letterlijke zin werden de bomen dus verwijderd toen Jeruzalem viel. De bomen waren geveld. Ik denk niet dat deze verzen daarover gaan, maar ik denk wel dat het waarschijnlijk over de verwoesting van de tempel in het jaar 70 na Christus gaat. Ik zal je vertellen waarom: de rest van het hoofdstuk zou dit volgens mij ondersteunen. Maar er is meer: er staat dat er een geluid van jammerende herders is. Zo staat het in vers 3.

7

Herders als leiders van Gods volk

In de rest van dit hoofdstuk zal heel vaak naar herders worden verwezen. Zacharia zelf zal de rol van een herder gaan spelen. Hij zal twee herdersstaven nemen. Hij zal drie herders verwijderen. Er zal een waardeloze herder zijn. Later zal er een wrede herder zijn. Er zijn hier heel wat herders.

Herders zijn een beeld voor het leiderschap over Gods kudde. Israël was, bij wijze van beeldspraak, Gods kudde schapen. David zegt:

Een psalm van David. De HEERE is mijn Herder, mij ontbreekt niets.

PSALMEN 23:1

En Jezus zei dat Hij de goede Herder was. Hij sprak over Zijn discipelen als Zijn schapen:

En wanneer hij zijn eigen schapen naar buiten gedreven heeft, gaat hij voor hen uit, en de schapen volgen hem, omdat zij zijn stem kennen.

JOHANNES 10:4

Het is in de Schrift een heel gebruikelijk beeld dat Gods volk Zijn schapen zijn. Wat de leiders van Gods volk betreft: Christus Zelf en andere leiders worden herders genoemd. Paulus sprak de oudsten van de gemeenten toe in Handelingen 20, vers 28. Petrus deed dat ook in 1 Petrus hoofdstuk 5. Beiden riepen de oudsten op om de kudde te weiden. Paulus zei:

Zie dan toe op uzelf en op heel de kudde, te midden waarvan de Heilige Geest u tot opzieners aangesteld heeft om de gemeente van God te weiden, die Hij verkregen heeft door Zijn eigen bloed.

HANDELINGEN 20:28

Ze waren dus herders. De leiders van de gemeente zijn herders, en de leiders van Israël werden herders genoemd. Als je terugkijkt naar Ezechiël 34, dan geeft dat volgens mij de achtergrond van al dit spreken over herders dat dit hoofdstuk van Zacharia vult.

8

De slechte herders in Ezechiël

Ezechiël 34 begint in vers 1 als volgt:

Het woord van de HEERE kwam tot mij: Mensenkind, profeteer tegen de herders van Israël, profeteer, en zeg tegen hen, tegen die herders: Zo zegt de Heere HEERE: Wee de herders van Israël die zichzelf weiden! Moeten de herders niet de schapen weiden?

EZECHIËL 34:1-2

Dit zouden de leiders zijn, de politieke en godsdienstige leiders, de priesters, de bestuurders, mogelijk zelfs de valse profeten. De mensen die Israël leiding gaven, op geestelijk en burgerlijk gebied.

En hij spreekt erover hoe ze de kudden mishandelen.

U eet het beste op en u kleedt u met de wol; u slacht het vetgemeste, maar de schapen weidt u niet.

EZECHIËL 34:3

Je profiteert van de kudde, maar je voedt ze niet.

Het zwakke versterkt u niet, het zieke geneest u niet, het gebrokene verbindt u niet, het afgedwaalde brengt u niet terug en het verlorene zoekt u niet, maar u heerst met geweld en met harde hand over hen. Ze zijn overal verspreid, zonder herder, en ze zijn alle dieren van het veld tot voedsel geworden: ze zijn verspreid.

EZECHIËL 34:4-5

Omdat Gods volk schapen zijn, zijn de roofdieren die schapen opeten de heidense volken. Daniël had in Daniël 7 een droom over vier heidense volken. Ze werden vergeleken met een leeuw, een beer, een luipaard en een beest met tien horens, maar het zijn allemaal roofdieren. Gods volk was door God tam gemaakt. Ze hadden de wet. Ze stonden onder Gods zorg. Hij maakte hen tam met Zijn wet en met Zijn toezicht. De heidenen hadden niet zo iemand die voor hen zorgde. Ze waren als wilde dieren, en ze vormden een gevaar voor de schapen.

Wat Hij dus tegen de herders zegt, is: 'Jullie hadden de schapen moeten beschermen. Maar in plaats daarvan waren jullie zo zelfzuchtig en zo nalatig dat jullie de schapen niet in een geestelijke richting hebben geleid. Jullie hebben ze geestelijk niet gevoed, dus waren ze niet geestelijk, en uiteindelijk gingen ze afgoden aanbidden. En Ik moest hen verstrooien naar Babel, waar ze het slachtoffer werden van de heidenen.' Dat wil zeggen, van de wilde dieren.

Zo gaan we volgens mij ook hier, in Zacharia 11:3, lezen over de slechte herders van Israël.

Hoor het gejammer van de herders, omdat hun pracht verwoest is. Hoor het gebrul van de jonge leeuwen, omdat de glorie van de Jordaan verwoest is.

ZACHARIA 11:3

Hun heerlijkheid is de tempel. De heerlijkheid van de leiders van Israël was die tempel. Die was als een van de zeven wereldwonderen. Het is een prachtig gebouw, wereldberoemd. En hun heerlijkheid ligt in puin. De tempel gaat tegen de vlakte.

Dit zou in het jaar 70 na Christus moeten zijn, want na de tijd van Zacharia is er geen ander moment geweest waarop dit werkelijk gebeurde. We zijn dus voorbij de tijd van de Makkabeeën gesprongen, helemaal naar de tijd van Christus en de nasleep van Zijn komst, toen het oordeel over de tempel kwam.

9

Leeuwen als beeld van buitenlandse invallers

En wanneer er in vers 3 staat dat er een geluid van brullende leeuwen is:

‘En het struikgewas langs de Jordaan ligt in puin.’ In de New King James staat hier ‘pride’, maar in het Hebreeuws staat ‘struikgewas’. Dat is interessant, want als je terugkijkt naar Jeremia hoofdstuk 4, ging het daar over de komst van de Babyloniërs. En wat zij deden, was de tempel verwoesten. Nebukadnezar en de Babyloniërs kwamen in 586 voor Christus en brandden de tempel plat, verwoestten Jeruzalem en voerden hen in ballingschap weg. Hetzelfde wat de Romeinen in het jaar 70 na Christus deden, alleen zo'n zes eeuwen eerder.

Maar Jeremia sprak in hoofdstuk 4 over de komende Babyloniërs. Dat zou sterk overeenkomen met de komst van de Romeinen later. Hij zei over Nebukadnezar en de Babyloniërs die tegen Jeruzalem optrokken, in Jeremia 4:7:

Een leeuw is opgesprongen uit zijn struikgewas, de verderver van de heidenvolken is uitgetrokken, is zijn plaats uitgegaan om van uw land een woestenij te maken, uw steden zullen vernietigd worden, zodat er geen inwoner meer is.

JEREMIA 4:7

Dat is Nebukadnezar.

Enzovoort.

Dit voorspelt dus de komst van Nebukadnezar, die andere volken heeft verwoest. Nu komt hij naar hun land, Israël, en hij zal dat ook verwoesten. En dat deed hij. Maar let erop dat Nebukadnezar, de invaller, de leeuw wordt genoemd die uit het struikgewas komt. En hier in Zacharia 11:3 staat dat er een geluid van brullende leeuwen is, en dat het struikgewas van de Jordaan in puin ligt. Ze worden blijkbaar uit de wildernis verdreven en vallen aan.

Dit zijn hier geen letterlijke leeuwen. Dit is net zomin letterlijk als Nebukadnezar dat is. Maar de komst van de Babyloniërs was de komst van een heidense macht om Gods schapen, Israël, te verslinden. De Romeinen waren hetzelfde: een heidense macht die kwam om Israël te verslinden. De Babyloniërs en de Romeinen deden precies hetzelfde, alleen met zes eeuwen ertussen.

10

Zacharia beeldt de komst van de Herder uit

Het boek Zacharia begint dus met de herbouw van deze tempel en reikt tot het moment waarop de tempel die ze bouwden, verwoest zal worden. Hoewel hij vertelt over twee gelegenheden in de tussentijd waarbij God de tempel daadwerkelijk op bovennatuurlijke wijze beschermt, doet Hij dat deze keer niet. Waarom niet? Daar gaat de rest van dit hoofdstuk 11 over. En dat gebeurt in de vorm van een uitgebeelde profetie.

Zacharia krijgt in deze uitgebeelde profetie de opdracht om twee staven te nemen en bepaalde dingen te doen met betrekking tot de mensen, die als schapen zijn. Het is alsof hij nu de rol van een herder speelt. En er is een bepaalde wisselwerking tussen hem en hen. Daar lijkt hun medewerking voor nodig te zijn, want hij is hierin niet de enige speler. Zij spelen ook mee. Het volk is er ook bij betrokken. Ik weet niet of ze hem gewoon in de kaart speelden, of dat dit nooit werkelijk lichamelijk heeft plaatsgevonden. Dit kan in een visioen gebeurd zijn, want profeten hadden visioenen. Het meeste uit de eerdere hoofdstukken van Zacharia overkwam hem in een trance of in zijn slaap. Hij zag acht visioenen in de eerste zes hoofdstukken. Dit zou een visioen kunnen zijn. Er wordt ons niet verteld of hij dit letterlijk deed, of dat het alleen gebeurde in een visioen waarin hij een rol speelde en het volk deze dingen deed.

Hoe het ook zij, hij is gekleed als een herder. Hij heeft herdersstaven. Hij hoedt het volk, dat als schapen is. Er zijn andere herders die hij verwijderd, enzovoort. Volgens mij maakt het helemaal geen verschil of dit lichamelijk werd uitgebeeld of in een visioen gebeurde. De beschrijving brengt het in beide gevallen even waarheidsgetrouw

over. Hier gaat de rest van het hoofdstuk over: dit schouwspel waarin Zacharia een herder speelt. Ik zou zeggen dat hij Christus, de Herder, speelt. Hij vertegenwoordigt Jezus in de rol die hij hier speelt.

11

God geeft de kudde over aan haar vijanden

Laten we de rest van het hoofdstuk lezen. Daarna zal ik erop terugkomen om te proberen het te begrijpen, als dat lukt.

Zo zegt de HEERE, mijn God: Weid die slachtschapen. Hun kopers doden hen maar voelen zich niet schuldig; hun verkopers zeggen: Geloofd zij de HEERE, dat ik rijk geworden ben; en hun herders sparen hen niet.

ZACHARIA 11:4-5

Dit klinkt heel erg als de beschrijving van de herders die God terechtwees in Ezechiël 34, dat we net gelezen hebben.

Voorzeker, Ik zal de bewoners van het land niet meer sparen, spreekt de HEERE. Zie, Ik lever de mensen over, ieder in de hand van zijn naaste en in de hand van zijn koning. Zij zullen dit land te gronde richten en Ik zal hen uit hun hand niet redden.

ZACHARIA 11:6

Dit gaat over Israël.

Dit is de profetie, maar vervolgens beschrijft hij de handelingen waarmee dit uitgebeeld moest worden. De kernboodschap van deze handeling wordt in deze twee verzen gegeven, vooral in vers 5 en 6: er zijn slechte herders. God is boos op hen en Hij gaat hen straffen. Hij gaat het land straffen vanwege het geestelijke verval en de achteruitgang van hun zeden, waaraan de herders schuld hebben. Maar de schapen zijn die weg ingeslagen, en daarom is het hele land afvallig.

Hij gaat hen overleveren in de hand van een andere koning van een naburig volk. Dat zal hier Rome zijn, het Romeinse Rijk. Aan het einde van vers 6 staat:

En ze zullen het land aanvallen, en Ik zal hen niet uit hun handen redden.

Dit is de keer dat Hij hen niet zal bevrijden. Alexander de Grote viel hen aan en God bevrijdde hen. Antiochus Epiphanes viel hen aan en God bevrijdde hen. Deze keer zal iemand anders komen en aanvallen, en:

Ik ga ze niet redden.

Dit zal het moment zijn waarop de tempel ten onder gaat door een buitenlandse invaller.

Natuurlijk weten we wat er in het jaar 70 na Christus gebeurde. Ze brandden niet alleen de gebouwen plat; ze vernietigden het hele volk. Zonder tempel hadden de Joden geen godsdienst. Ze moesten hun eigen godsdienst verzinnen. Daar ging de Talmoed over. Nadat de tempel verwoest was, moesten de rabbijnen traditionele zaken bedenken die hun godsdienst zouden vormen, en die staan in de Talmoed opgeschreven. Het moderne jodendom is dus talmoedisme. Het volgt het Oude Testament niet, want het Oude Testament vereist offers en een tempel en een priesterschap en een altaar. Dat hebben ze al tweeduizend jaar niet gehad. Dus sinds die tijd is het jodendom een door mensen gemaakte godsdienst.

Hun hoofdstad, Jeruzalem, werd weggevaagd en ze werden allemaal weggevoerd. Ze mochten daar niet meer zijn. Zo verdween het hele volk: zijn politiek, zijn godsdienst, zijn bevolking, alles was weg. Dit was het definitieve einde van dat opstandige volk.

12

Israël als een huis met terugkerende melaatsheid

Je herinnert je misschien dat er in een van de eerdere visioenen in Zacharia, in hoofdstuk 5, geloof ik, een boekrol met de vervloeking erop rondvloog. Die ging het huis binnen van iedereen die de wet overtrad en verwoestte hun huis, met het hout en

de stenen en dat alles. Ik wees erop dat dit een toespeling was op Leviticus hoofdstuk 14. Daar werd besproken wat je moest doen met een huis dat melaatsheid heeft.

Geen enkel huis heeft letterlijk melaatsheid, want melaatsheid is een ziekte die mensen en dergelijke treft. Maar een huis kon blijkbaar een soort schimmelgroei hebben of iets wat het onbewoonbaar maakte. Dus de wet zei dat ze die eraf moesten schrobben. En als die terugkwam, moesten ze de stenen verwijderen en wegbrengen. Het weer opbouwen, nieuwe stenen aanbrengen, nieuw pleisterwerk. En als het dan terugkwam, was het afgelopen. Ze moesten het hele huis afbreken en alle materialen waarvan het gebouwd was naar een onreine plaats wegbrengen. En daarmee is het afgelopen met dat huis. Er staat uitdrukkelijk dat de stenen en het hout uit elkaar gehaald moeten worden. Het huis moet worden verteerd.

Dat is wat het visioen in Zacharia hoofdstuk 5 duidelijk maakte: als deze melaatsheid van de zonde opnieuw uitbreekt, moet het huis definitief worden afgebroken. Die melaatsheid had er ooit toe geleid dat ze naar Babylon werden weggevoerd. Maar nu zijn ze terug. Ze krijgen nog een kans. De stenen zijn vervangen. De slechte stenen waren in gevangenschap naar Babylon weggevoerd en daar gestorven. Dit zijn nieuwe stenen. Dit zijn goede stenen. Het huis van Israël wordt nu opnieuw opgericht als een huis dat ooit melaatsheid had, maar nu een nieuwe kans krijgt om die niet te hebben. Maar als die melaatsheid weer de kop opsteekt, zal het voorgoed afgebroken moeten worden. En dat is wat we hier zien. In de tijd van Zacharia werd het huis met betere stenen herbouwd. Maar na verscheidene generaties en eeuwen werd het net zo verdorven als daarvoor. Zo verdorven zelfs dat ze hun Messias vermoordden. We weten niet of de mensen die naar Babylon werden weggevoerd zoiets zouden hebben gedaan. Ze deden hun profeten wel soortgelijke dingen aan, dus waarschijnlijk zouden ze het wel hebben gedaan. Maar het feit dat de Israëlieten van Jezus' generatie hun Messias kruisigden, betekent dat ze net zo slecht waren geworden als welke generatie vóór hen ook.

En Jezus zei hun dat. Hij zegt:

opdat over u al het rechtvaardige bloed zal komen dat vergoten is op de aarde, vanaf het bloed van de rechtvaardige Abel tot het bloed van Zacharia, de zoon van Berechja, die u gedood hebt tussen de tempel en het altaar. Voorwaar, Ik zeg u: Al deze dingen zullen komen over dit geslacht.

MATTHEÛS 23:35-36

zei Hij tegen Zijn volk. En Hij heeft het over het oordeel dat over hen zou komen. Dit is waar Zacharia het over had. Dit is het einde voor Israël. Waarom? Vanwege wat er in deze uitgebeelde profetie gebeurt.

13

Jezus redt het trouwe overblijfsel

Vers 7:

Daarom weidde Ik de slachtschapen, omdat zij ellendige schapen zijn. Ik nam voor Mijzelf twee stokken — de ene noemde Ik LIEFLIJKHEID, de andere SAMENBINDING — en Ik weidde die schapen.

ZACHARIA 11:7

Dat wil zeggen: ik trad op als herder, hoewel ze ertoe bestemd waren uiteindelijk geslacht te worden. Waarom? Toen Jezus kwam, was al besloten dat Israël vernietigd zou worden. En God stuurde Jezus alleen om het trouwe overblijfsel te vinden en te redden. Waarom weet ik dat? Omdat Johannes de Doper werd gestuurd voordat Jezus zelfs maar in het openbaar begon te prediken. En Johannes is degene die zei:

De bijl ligt zelfs al aan de wortel van de bomen; elke boom dan die geen goede vrucht voortbrengt, wordt omgehakt en in het vuur geworpen.

MATTHEÛS 3:10

Dat is het trouwe overblijfsel in Israël tegenover degenen die afvallig zijn.

Zijn wan is in Zijn hand en Hij zal Zijn dorsvloer grondig reinigen en Zijn tarwe in de schuur verzamelen en Hij zal het kaf met onuitblusbaar vuur verbranden.

MATTHEÛS 3:12

Dit oordeel door vuur over het kaf en de bomen die geen vrucht dragen, is volgens mij een verwijzing naar het oordeel dat over het volk zou komen, en dat ook gekomen is. En zowel Jezus als Johannes waarschuwden daarvoor. Maar Jezus was er om de vruchtbare bomen te vinden, om de tarwe te vinden die geen kaf was, en om hen te behouden, hen op een veilige plaats bijeen te brengen. En dat heeft Hij gedaan. En we weten dat toen Jeruzalem in het jaar 70 na Christus werd verwoest, de christelijke Joden ontkwamen, degenen die Christus trouw waren geworden. De discipelen ontkwamen daadwerkelijk aan die massale slachting, en die trof alleen degenen die Christus hadden verworpen. Dat is historisch vastgelegd door de geschiedschrijver Eusebius.

Dus Jezus kwam en weidde de kudde, hoewel ze al voor de slacht bestemd waren. Hij zocht iedereen die Hem wilde volgen, zodat zij niet geslacht hoefden te worden. Maar Hij weidde Israël. Hij kwam om te prediken, en Hij onderwees Israël in het algemeen in de tempel en de synagogen. Veel van de mensen tot wie Hij predikte, zouden sterven als ze niet naar Hem luisterden. En ze luisterden niet.

En hij zegt daar in vers 7:

Voor al de arme schapen van de kudde.

[Vertalersnoot: de spreker volgt hier de Engelse lezing ‘in particular the poor of the flock’: ‘vooral de armen van de kudde’. De hierboven aangehaalde HSV heeft ‘omdat zij ellendige schapen zijn’. Zijn uitleg over een afzonderlijke groep binnen de kudde sluit aan bij de Engelse formulering.]

Waarschijnlijk verwijst dit naar het overblijfsel, naar de boeren, de gewone mensen. Het waren vooral de aristocratie en de priesters enzovoort die zich echt tegen Jezus verzetten. En degenen die Hem volgden, waren grotendeels de armen. Dat weten we omdat Hij, toen Hij Zijn discipelen toesprak, zei:

En toen Hij Zijn ogen opgeslagen had naar Zijn discipelen, zei Hij: Zalig bent u, armen, want van u is het Koninkrijk van God.

LUKAS 6:20

Dus waarschijnlijk staan de armen gewoon voor de nederigen, degenen die niet tot de machtigen behoorden, het soort mensen dat Jezus volgde.

14

De twee staven: genade en eenheid

En er staat:

Daarom weidde Ik de slachtschapen, omdat zij ellendige schapen zijn. Ik nam voor Mijzelf twee stokken — de ene noemde Ik LIEFLIJKHEID, de andere SAMENBINDING — en Ik weidde die schapen.

ZACHARIA 11:7

Dat zijn werktuigen van een herder.

Een herder heeft gewoonlijk maar één staf, maar hij nam er twee, en die waren symbolisch. De ene noemde hij Beauty, de andere Bonds. Als je verschillende vertalingen hebt, staan daar waarschijnlijk andere namen voor. Zelfs de kanttekening van de New King James, waaruit ik voorlees, geeft er andere namen voor. En de meeste vertalingen zullen ze niet Beauty en Bonds noemen, maar iets als Genade en Verbondenheid. Dat staat volgens mij in de kanttekening van de New King James, als ik me niet vergis: Genade en Eenheid.

Ik zal de voorkeur geven aan 'grace' en 'union' of 'unity' als vertalingen van deze Hebreeuwse woorden: genade en eenheid. De meeste vertalingen doen dat. Ik denk dat de enige reden waarom de New King James voor 'beauty' en 'bonds' kiest, is dat de King James dat deed, en de New King James volgt de King James vrij nauwkeurig. Maar moderne kenners van het Hebreeuws geven de voorkeur aan de woorden 'grace' en 'union' als vertaling van deze twee Hebreeuwse woorden. Dus de ene staf stelt genade voor, de andere eenheid.

Wat betekent dat? Daar zullen we gaandeweg achter komen, maar ik zal je alvast een aanwijzing geven. Genade heeft betrekking op de relatie tussen Israël en God, hun bevoorrechte relatie. Genade betekent gunst. En genade heeft betrekking op hun bevoorrechte positie als volk bij God. Eenheid heeft betrekking op hun onderlinge samenhang en hun eenheid als volk. Het gaat dus om zoiets als de verticale en de horizontale relatie die ze hebben met God en met hun mede-Joden.

Deze beide staven zullen, zoals we zullen zien, gebroken worden. De eerste die breekt, is Genade. Daarmee maakt God een einde aan de bevoorrechte positie die Israël bij Hem heeft, en genieten ze Zijn gunst niet langer. Later zal Hij de andere breken, en daarvan zegt Hij dat dit de broeders tegen elkaar zal opzetten. Er zal verdeeldheid ontstaan in de Joodse samenleving. En dat is dus wat deze twee staven zullen betekenen. Ik vertel je dat alleen alvast van tevoren. We zullen dat gaandeweg zien. Hij had dus één staf die Genade heette en één die Eenheid heette.

En Ik gaf de kudde te eten.

15

Het ontslag van de drie herders

Nu zegt Hij:

Ik roeide binnen één maand drie herders uit, omdat Mijn ziel hen niet langer kon verdragen, en ook had hun ziel een afkeer van Mij.

ZACHARIA 11:8

Er waren daar andere herders voordat Jezus kwam: Farizeeën, Sadduceeën, overpriesters en dergelijke. Ik weet niet wie die drie herders zijn. Misschien zijn dat de groepen. Niemand weet echt zeker wie de drie herders zijn, maar het zijn beslist de herders die Zijn voorgangers waren, degenen die Israël leidden voordat Hij verscheen. Het zouden alle verschillende geledingen van het Joodse leiderschap kunnen zijn. En zij verafschuwden Jezus. Dat deden ze zeker. Zij beraamden Zijn kruisiging, en Hij mocht hen ook niet erg. Hij zegt:

Ik stuurde ze weg.

Ik zei in feite: 'Jullie zijn nu van jullie taak ontheven.'

[Vertalersnoot: de spreker legt hier het Engelse 'dismissed' uit als ontslag uit een functie. De hierboven aangehaalde HSV heeft 'Ik roeide binnen één maand drie herders uit'.]

Weet je nog dat Jezus de gelijkenis vertelde over de wijngaard, die Israël en het Koninkrijk van God voorstelde? Hij zei dat de wijngaard verpacht was aan pachters die ervoor moesten zorgen, en dat ze vrucht moesten voortbrengen. Dat betekent dat de leiders van Israël het volk zo moesten leiden dat het vruchtbaar werd, geestelijk vruchtbaar. Maar dat deden ze niet. Telkens wanneer God Zijn profeten stuurde om daarover te klagen, sloegen ze hen in elkaar en doodden ze hen. Dat is wat Hij zei. De eigenaar stuurde zijn dienaren, en de pachters sloegen hen in elkaar, gooiden hen de wijngaard uit en doodden hen. Ten slotte zei hij:

Ik zal mijn zoon sturen.

Het verhaal staat aan het einde van Mattheüs hoofdstuk 21. De eigenaar zei:

Ik zal mijn zoon sturen.

MATTHEÛS 21

En zij zeiden:

Laten we hem ook doden, dan is de wijngaard van ons.

MATTHEÛS 21

Dit is wat de leiders van Israël deden toen ze Jezus zagen. ‘Deze man is te populair. Hij gaat onze positie overnemen. Laten we Hem doden, dan kunnen we onze positie behouden.’ Jezus zei daarom aan het einde:

Daarom zeg Ik u dat het Koninkrijk van God van u weggenomen zal worden en aan een volk gegeven dat de vruchten ervan voortbrengt.

MATTHEÛS 21:43

Afgenomen van de leiders van Israël en hun volk, en aan iemand anders gegeven. Dus Hij ontsloeg hen. Hij ontsloeg de vroegere leiders. Hij ontsloeg degenen die zulke slechte herders en zulke slechte wijngaardeniers waren geweest. En Hij zegt:

Ik walgde van hen, en zij walgden van Mij.

Hij kon dus nooit erg goed overweg met de voornaamste leiders van Israël, en uiteindelijk doden ze Hem.

16

De Herder laat de kudde aan haar lot over

Vers 9:

Toen zei Ik: Ik geef jullie niet meer te eten.

Ik ben er klaar mee.

Toen zei Ik: Ik zal u niet meer weiden. Laat sterven wat sterft, laat uitgeroeid worden wat dreigt uitgeroeid te worden en laten zij die overblijven elkaars vlees verslinden.

ZACHARIA 11:9

Wat Hij hier in feite zegt, is dat Hij, toen Hij door Israël werd verworpen, zei: 'Ik neem gewoon Mijn kudde mee. Ik neem Mijn discipelen mee, en we laten Israël aan zijn lot over.' Dat is wat Hij in feite zei toen Hij in Mattheüs 23 de tempel uitliep. Hij zei:

Zie, uw huis wordt als een woestenij voor u achtergelaten.

MATTHEÛS 23:38

Het was van Mij. Het was van God. Het is niet meer van God. Het is van jullie. Wij gaan weg. Jullie mogen het hebben. En Ik laat jullie aan jullie lot over.

Daarom zei Hij:

Hij zei: Och, dat u ook nog op deze uw dag zou onderkennen wat tot uw vrede dient! Nu echter is het verborgen voor uw ogen. Want er zullen dagen over u komen dat uw vijanden een wal rondom u zullen opwerpen, u zullen omsingelen en u van alle kanten in het nauw zullen brengen. En zij zullen u met de grond gelijkmaken en uw kinderen in u verpletteren. Ook zullen zij in u geen steen op de andere steen laten, omdat u het tijdstip waarop er naar u omgezien werd, niet hebt onderkend.

LUKAS 19:42-44

Jullie vijanden zullen komen en jullie te pakken nemen. Jullie zullen sterven. Ik heb het geprobeerd. Ik heb geprobeerd jullie tot inkeer te brengen, maar jullie verafschuwden Mij, en daarom ben Ik er klaar mee.

17

De gebroken staf en het geschonden verbond

In vers 10 staat:

Daarop nam Ik Mijn stok LIEFLIJKHEID en brak hem stuk, om zo Mijn verbond te verbreken dat Ik met al die volken gesloten had.

ZACHARIA 11:10

Die staf stelt de verticale relatie van gunst tussen God en Israël voor: hun bevoorrechte positie. 'Ik sneed hem in tweeën' betekent: 'Ik maakte hem kapot, Ik brak hem.' Dus God verbrak het verbond dat Hij met Israël had. Waarom? Is Hij iemand die Zijn verbond verbreekt? Helemaal niet. Zij waren degenen die het verbond verbraken.

God had hun eigenlijk al veel eerder, in Deuteronomium, gezegd dat Hij dit zou doen. Hij zei:

En de HEERE zei tegen Mozes: Zie, u gaat bij uw vaderen te ruste; en dit volk zal opstaan en als in hoererij achter de vreemde goden van het land waar het naartoe gaat, aan gaan, in het midden van dat land. Het zal Mij verlaten en Mijn verbond, dat Ik ermee gesloten heb, verbreken. Dan zal Mijn toorn op die dag tegen hen ontbranden. Ik zal hen verlaten en Mijn aangezicht voor hen verbergen, zodat zij opgegeten zullen worden; en veel verschrikkelijke dingen en noden zullen het volk treffen, zodat het op die dag zal zeggen: Hebben deze verschrikkelijke dingen mij niet getroffen omdat mijn God niet in ons midden is?

DEUTERONOMIUM 31:16-17

Kijk maar eens terug in Deuteronomium, toen Mozes Israël nog toesprak in de tijd dat het volk werd gevormd. Dit was in de begintijd van Israël als volk. Hij waarschuwde voor de gevolgen op lange termijn van hun schending van het verbond dat God met hen had gesloten. En het doden van de Messias is beslist een schending.

Hij zegt in Deuteronomium 28:15:

Daarentegen zal het gebeuren, als u de stem van de HEERE, uw God, niet gehoorzaam bent door al Zijn geboden en Zijn verordeningen, die ik u heden gebied, nauwlettend te houden, dat al deze vervloekingen over u zullen komen en u zullen treffen:

DEUTERONOMIUM 28:15

Dan volgt er een lange, lange opsomming van vervloekingen: op financieel gebied, op het gebied van gezondheid, invallen door vijanden en allerlei andere dingen. Er zou hongersnood zijn; er zou geen regen vallen. Deze vervloekingen zouden over hen

komen als ze Zijn verbond schonden.

Op een bepaald moment zegt hij in vers 63:

En het zal gebeuren, zoals de HEERE Zich over u verblijdde om u goed te doen en u talrijk te maken, dat de HEERE Zich zo over u zal verblijden om u om te brengen en weg te vagen. U zult weggerukt worden uit het land waar u naartoe gaat om het in bezit te nemen.

DEUTERONOMIUM 28:63

Het is dus niet zo dat Hij hen niet gewaarschuwd had. Honderden jaren eerder, in de tijd van Mozes, vertelde Mozes hun bij hun ontstaan als volk: als je Gods verbond schendt, zal Hij er evenveel vreugde in vinden om je te vernietigen en weg te nemen als Hij erin vond om je te zegenen. Dit is natuurlijk wat er gaande is. Het verbond dat God sloot, is nu verbroken. Zij verbraken het eerst, dus verbrak Hij het. Hij zei: 'Voor jullie is het afgelopen. Ik ben er klaar mee.' En Hij nam die staf die de verbondsrelatie tussen Hem en hen voorstelde, die verticale relatie waarin zij Zijn gunst genoten. Hij zei:

Daarop nam Ik Mijn stok LIEFLIJKHEID en brak hem stuk, om zo Mijn verbond te verbreken dat Ik met al die volken gesloten had.

ZACHARIA 11:10

18

Het nieuwe verbond met de discipelen

Natuurlijk verbrak God dit verbond niet voordat Hij een nieuw verbond sloot. Dit verbreken van het oude verbond vond plaats bij het sluiten van een nieuw verbond met de discipelen. Jezus was met de discipelen in de bovenzaal. Hij reikte een beker aan en zei:

Evenzo nam Hij ook de drinkbeker na het gebruiken van de maaltijd en zei: Deze drinkbeker is het nieuwe testament in Mijn bloed, dat voor u vergoten wordt.

LUKAS 22:20

Je drinkt daaruit en je staat in het nieuwe verbond met Hem. En in Hebreeën 8:13 staat:

Als Hij spreekt van een nieuw verbond, heeft Hij daarmee het eerste voor verouderd verklaard. En wat oud is verklaard en wat veroudert, staat op het punt te verdwijnen.

HEBREEËN 8:13

Door een nieuw verbond te sluiten met het overblijfsel van Israël dat daar met Hem in de bovenzaal was, verbrak Hij het oude verbond en maakte Hij het verouderd.

Dit is wat er hier in hoofdstuk 11 gebeurt wanneer Hij die staf breekt. Zij verwierpen Hem, dus zei Hij: 'Ik ben er klaar mee. Ik verbreek dit verbond. Hier is geen genade meer. Geen gunst meer voor jullie. Ik verbreek dit verbond dat Ik met jullie gesloten heb.'

En dan het volgende vers, Zacharia 11:11:

Op die dag werd het verbroken en zo hebben de ellendigen onder de schapen, die Mij verwachtten, erkend dat het een woord van de HEERE was.

ZACHARIA 11:11

Let erop dat de armen van de kudde blijkbaar opnieuw Zijn discipelen zijn. Het volk als geheel lag onder het oordeel en wist het niet eens. Maar de discipelen letten op. Ze zagen dat het voor het volk voorbij was en ze traden toe tot het nieuwe verbond met Hem. Ze zagen Hem het oude verbond verbreken en begrepen dat dit het Woord van de Heere was.

[Vertalersnoot: de spreker volgt hier de Engelse formulering ‘who were watching Me’: ‘die Mij gadesloegen’. De hierboven aangehaalde HSV heeft ‘die Mij verwachtten’.] Ze wisten waar de gunst van God in de toekomst zou rusten. Die zou niet op het volk Israël rusten, maar op Christus Zelf en op degenen die Hem volgden. Zij waren Zijn overblijfsel en de gelovigen.

Want Ik had tegen hen gezegd: Als het goed is in uw ogen, geef Mij Mijn loon; zo niet, laat het na. Toen hebben zij Mijn loon afgewogen: dertig zilverstukken. Maar de HEERE zei tegen Mij: Werp dat de pottenbakker toe — een mooie prijs waarop Ik door hen geschat ben! Daarop nam Ik de dertig zilverstukken en wierp ze in het huis van de HEERE de pottenbakker toe.

ZACHARIA 11:12-13

Dit is sarcastisch; het is een heel, heel lage prijs.

19

De gebroken eenheid van Israël

Toen brak Ik Mijn tweede stok, SAMENBINDING, stuk, om zo de broederschap te verbreken tussen Juda en Israël.

ZACHARIA 11:14

De verticale relatie werd eerst verbroken, toen het verbond tussen hen en God werd verbroken, toen Hij een nieuw verbond sloot met het overblijfsel en de rest verliet. En het gevolg was vervolgens dat Israël uiteenviel. De onderlinge maatschappelijke verhoudingen vielen uiteen. Je hoeft alleen maar de beschrijving van Josephus te lezen van wat er tijdens de Joodse Oorlog gebeurde, en vooral tijdens het beleg van Jeruzalem, om te weten dat ze elkaar nog erger afslachtten dan de vijand hen afslachtte.

Toen de Romeinen de stad Jeruzalem belegerden en hen ingesloten hadden, en de Joden daarbinnen er niet uit konden, verenigden de Joden in de stad zich niet om de Romeinen af te slaan. Ze vielen uiteen in drie elkaar bestrijdende groepen en slachtten elkaar af. Het was waanzin. Je leest Josephus en weet: deze mensen zijn gek geworden. En dat waren ze ook. Alle eenheid, alle broederlijkheid onder de Joden werd hun ontnomen.

Natuurlijk, als mensen eenmaal klaar zijn met God en Hij met hen, duurt het niet lang voordat de samenleving achteruitgaat. Denk er eens over na. Ons land heeft God verlaten. Wanneer? Nog niet zo heel lang geleden. Formeel gezien de afgelopen paar decennia. En kijk: mensen vallen uiteen in elkaar bestrijdende raciale kampen, enzovoort. Je zou kunnen zeggen: 'Nou, racisme is er altijd al geweest.' Ja, maar raciaal geweld is iets wat opnieuw de kop opsteekt. En eerlijk gezegd is door de politieke correctheid elke minderheid overgevoelig voor alles wat als een belediging van die minderheid zou kunnen worden opgevat. En er is al die vijandigheid.

Het land was ooit één natie onder God, maar het heeft God opgegeven en nu is het niet meer één natie. Het is gewoon ieder voor zich, of elke strijdende groep voor zichzelf. Zo gaat het wanneer een volk God vergeet. Het verliest al snel ook zijn

maatschappelijke samenhang. En dat is beslist met Israël gebeurd, zoals we het verhaal bij Josephus lezen. Ze gingen elkaar alleen maar haten en elkaar vermoorden, omdat God hen verlaten had. Zij hadden Hem eerst verlaten.

20

Dertig zilverstukken als beledigend loon

Er staat nu:

Ik zei tegen hen: Als jullie het goed vinden, betaal me dan mijn loon, Wat jullie ook maar vinden dat ik waard ben. En als jullie helemaal niet willen betalen, geef dan niets.

Uit wat hij daarna zegt, blijkt duidelijk dat dit een belediging was. In feite zegt hij: 'Hoeveel vinden jullie mij hier waard? Ik heb als herder gediend. Ik wil een ontslagvergoeding. Ik vertrek. Geef me dus gewoon wat jullie mijn diensten waard vinden.' En wat ze hem gaven, was niet veel. Het is een klein bedrag. Wat het precies waard zou zijn in hedendaags geld, is moeilijk te zeggen. Maar het is duidelijk een belediging, omdat het zo weinig is. Nu weten we dat Judas Christus voor dertig zilverstukken heeft verraden. En dit is een Schriftgedeelte waarvan gezegd wordt dat het in die daad vervuld werd. Maar zoals je kunt zien, is dit geen rechtstreekse voorspelling dat Judas Hem voor dertig zilverstukken zou verraden. Die dertig zilverstukken zijn de waarde die Israël aan Jezus toekende, en dat is een beledigend lage waarde. En dat gebeurde toen Judas zei:

Hoeveel geven jullie me voor Hem?

Ze zeiden:

en zei: Wat wilt u mij geven, als ik Hem aan u overlever? En zij kenden hem dertig zilverstukken toe.

MATTHEÛS 26:15

De profetie volgt dus niet precies dezelfde verhaallijn als wat er werkelijk gebeurde. Het gemeenschappelijke punt, dat het Nieuwe Testament als een parallel ziet, is dat de Joden in deze uitgebeelde gelijkenis de herder op dertig zilverstukken waardeerden. Hij was in werkelijkheid veel meer waard. Hij zei zelfs:

Want Ik had tegen hen gezegd: Als het goed is in uw ogen, geef Mij Mijn loon; zo niet, laat het na. Toen hebben zij Mijn loon afgewogen: dertig zilverstukken.

ZACHARIA 11:12

Als ze hem niets hadden gegeven, was dat misschien minder beledigend geweest. Ze zouden eenvoudig kunnen zeggen: 'Nou, we zijn eigenlijk nooit zo tevreden over je geweest.' Maar zeggen: 'We betalen je wat je waard bent', en dan een of ander schamel bedragje geven, vijftientig cent of zo — het was meer dan dat, maar het punt is dat ze zo weinig geven. Het is een klap in het gezicht. Het is een belediging, met opzet.

En zo ging het ook toen Judas zei:

Wat geven jullie me voor Jezus?

Ze zeiden:

Hier, dertig zilverstukken.

De parallel is dat in beide gevallen, in de profetie en in het werkelijke verhaal van het verraad van Jezus, dit de waarde is die aan Hem werd toegekend. Het waren er geen negenentwintig of vijftientig of zesendertig. Het waren er dertig. Dertig zilverstukken, precies dat bedrag. Daarom wordt daarin dus een vervulling gezien. Het is geen vervulling van een handeling. De handeling was niet voorspeld. Het geldbedrag waarop ze Jezus zouden waarderen, was voorspeld, en daarin ligt het verband.

21

Judas, het bloedgeld en de pottenbakker

Hij was dus beledigd door het bedrag.

Maar de HEERE zei tegen Mij: Werp dat de pottenbakker toe — een mooie prijs waarop Ik door hen geschat ben! Daarop nam Ik de dertig zilverstukken en wierp ze in het huis van de HEERE de pottenbakker toe.

ZACHARIA 11:13

Dit komt nu bijzonder dicht bij de vervulling. Want toen Judas later tot de slotsom kwam dat hij er spijt van had dat hij Jezus had verraden, staat er in de openingsverzen van Mattheüs 27 dat hij bedroefd was toen hij zag dat Jezus gearresteerd was. En hij bracht het geld terug naar de overpriesters die het hem hadden gegeven. Hij zei:

Ik heb onschuldig bloed verraden.

MATTHEÛS 27

En zij zeiden:

en zei: Ik heb gezondigd, want ik heb onschuldig bloed verraden!
Maar zij zeiden: Wat gaat ons dat aan? U moet maar zien.

MATTHEÛS 27:4

En dus gooide hij het geld neer in de tempel, in het huis van de Heere.

En zowaar, ze dachten:

Dit is bloedgeld. Dat kunnen we niet zomaar in de algemene schatkist doen.

MATTHEÛS 27

We zullen er iets voor moeten vinden. En dus vonden ze een akker die te koop stond. En wat denk je? De eigenaar van de akker was een pottenbakker, een man die toevallig aardewerk maakte. En ze kochten een akker van een pottenbakker om mensen in te begraven. De dertig zilverstukken werden dus in het huis van de Heere gegooid, en het geld ging naar een pottenbakker. En dat is werkelijk wat hier vijfhonderd jaar van tevoren wordt voorspeld. Er staat dat het aan de pottenbakker gegeven moet worden, en in het huis van de Heere.

Dit is dus een heel duidelijke vervulling van profetie die heeft plaatsgevonden, hoewel het verhaal van deze uitgebeelde gelijkenis niet precies aansluit bij het verhaal van het verraad. In principe is het toch hetzelfde. Ze waardeerden Jezus op deze prijs, niet meer, niet minder: precies dertig zilverstukken. En wat er met die dertig zilverstukken gebeurde, is precies wat er volgens de voorspelling mee zou gebeuren.

Nu de dertig zilverstukken behandeld zijn, staat er in vers 14:

Toen brak Ik Mijn tweede stok, SAMENBINDING, stuk, om zo de broederschap te verbreken tussen Juda en Israël.

ZACHARIA 11:14

Het breken van de eerste staf was het verbreken van het verbond dat hij met hen had. Het breken van de tweede staf was het verbreken van de broederschap tussen hen. Met deze tweede handeling vindt dus een horizontale vervreemding plaats. En zoals ik al zei, dat is beslist gebeurd. Dat is gebeurd. Israël viel eenvoudig uiteen in kampen die elkaar zeer vijandig gezind waren, en werd nooit herenigd, omdat ze door de vijanden werden weggevaagd.

22

De dwaze herder en de Romeinse overheersing

Nu staat er in vers 15:

De HEERE zei tegen mij: Neem u nogmaals de uitrusting van een dwaze herder. Want zie, Ik zal een herder in het land doen opstaan: naar wat dreigt uitgeroeid te worden, zal hij niet omzien, de jonge dieren zal hij niet gaan zoeken, wat gebroken is, zal hij niet genezen, wat nog overeind staat, zal hij niet verzorgen, maar hij zal het vlees van de vette dieren eten en hun hoeven zal hij afrukken.

ZACHARIA 11:15-16

Dat hij hun hoeven aan stukken scheurt, zou eenvoudig kunnen betekenen dat hij hen zonder enig mededogen over rotsachtige grond leidt, waar hun hoeven kapotgaan.

[Vertalersnoot: deze uitleg sluit aan bij het Engelse ‘tear their hooves in pieces’: ‘hun hoeven aan stukken scheuren’. De hierboven aangehaalde HSV heeft ‘hun hoeven zal hij afrukken’.] Een goede herder zou voor de schapen een beter pad zoeken, waar ze niet gewond raken. Of, zo denken sommige uitleggers, het betekent dat hij zo vraatzuchtig zou zijn wanneer hij ze opeet, dat hij hun hoeven uit elkaar zou trekken om bij het vlees tussen de hoeven te komen. Met andere woorden, ze zijn gewoon gevoelloos en vraatzuchtig en volledig op zichzelf gericht.

Wie is deze dwaze herder? Wel, nadat Jezus als hun Herder was afgewezen, wie was toen de volgende leider die over Israël kwam te heersen? De Romeinen. De Romeinen werden hun bestuurder. De herders die ze daarvoor in Israël hadden gehad, waren Joods. Ze waren hun plicht niet nagekomen. Jezus kwam en bood Zichzelf aan, en ze wilden Hem niet hebben. Dus zei Hij: ‘Goed, jullie willen geen goede herder, dan krijgen jullie een slechte herder. Jullie krijgen een herder die jullie aan stukken zal

scheuren, die jullie heel veel pijn zal doen, en jullie zullen er spijt van krijgen dat jullie deze hebben gekregen. Maar dat is alles wat er overblijft nadat jullie Mij afwijzen. Jullie nemen Mij, of jullie krijgen de Romeinen.'

Ik denk dat Israël dat enigszins begreep, want toen Pilatus tegen hen zei:

Maar zij schreeuwden: Weg met Hem, weg met Hem, kruisig Hem! Pilatus zei tegen hen: Moet ik uw Koning kruisigen? De overpriesters antwoordden: Wij hebben geen koning dan de keizer.

JOHANNES 19:15

Wat zeiden ze toen?

Onze herder is de keizer van Rome. Hij is onze koning, niet deze Koning, niet deze Herder. Wij wijzen deze Herder af. Wij kiezen de keizer als onze herder. Hij zei: 'Hij zal jullie volgende herder zijn, maar hij zal wreed zijn. Hij zal jullie vernietigen.' Willen jullie deze herder? Dat is alles wat er overblijft nadat jullie de Goede Herder afwijzen. Er blijft alleen een slechte over.

Dus dit verwijst volgens mij naar het feit dat God hen aan de Romeinen overgaf en hen niet beschermde. Sterker nog, het was Zijn bedoeling dat ze voor de Romeinen zouden vallen, en de tempel werd verwoest. Hiermee komen we aan het einde van dit gedeelte, want in hoofdstuk 12 begint een geheel nieuwe profetie. Maar in vers 17 staat:

23

Het oordeel over de waardeloze herder

Wee de herder van niets, die de kudde in de steek laat! Het zwaard zal zijn arm treffen en zijn rechteroog. Zijn arm zal helemaal verstijven, zijn rechteroog zal helemaal dof worden.

ZACHARIA 11:17

Anders dan de verzen vlak vóór vers 17 is vers 17 als poëzie geschreven. Dat kun je zien aan de manier waarop de tekst in je Engelse vertaling is opgemaakt. In de voorgaande verzen heb je alinea's, en in vers 17 heb je dichtregels. Ik denk dat dit een soort lijktrede is. Nadat het stof is neergedaald, nadat we de afwijzing van de Messias hebben gezien en de Romeinen komen en alles verwoesten, is dit een soort alleenspraak of een gedicht. Het blikt terug op wat er terechtgekomen is van die herders die het beter hadden moeten doen. Die herders haatten Jezus. Die herders voedden de kudde niet. Ze brachten deze ramp over hen en over zichzelf, want er wordt gesproken over de waardeloze herder die zijn kudde verlaat.

Jezus had gesproken over waardeloze herders die de kudde verlaten. Toen Hij over Zichzelf sprak als de Goede Herder, stelde Hij Zichzelf tegenover anderen die voor de schapen zorgden. Hij noemde hen huurlingen, omdat ze niet van de schapen hielden, zei Hij. Dit staat in Johannes hoofdstuk 10, vers 11 en verder. Johannes 10:11 en verder zegt:

Ik ben de goede Herder; de goede herder geeft zijn leven voor de schapen.

JOHANNES 10:11

Jezus zegt in wezen: 'Ik ben hier om de Goede Herder te zijn. Als Ik de schapen niet hoed, hebben jullie alleen deze huurlingen die op hun eigen belang uit zijn.' Voor hen is het gewoon een loopbaan, gewoon een baan. Wanneer de wolf komt, de Romeinen, beschermen deze mannen de schapen niet. Ze rennen weg. Ze verlaten de kudde en laten de wolf hen opeten. Dat is in wezen waaraan de leiders van Israël zich schuldig maakten door Christus af te wijzen en de schapen niet tegen geestelijk gevaar te beschermen. Ze brachten een oordeel over hen, en de Romeinen kwamen en verslonden hen.

Dus ik denk dat dit kleine gedicht aan het einde van hoofdstuk 11 terugblikt op die herders die ervoor verantwoordelijk zijn dat dit is gebeurd. De waardeloze herder: wee hem. Hij verlaat de kudde. Hij zorgt niet voor de kudde.

Waarom? Omdat zijn arm de schapen zou moeten beschermen. Zijn oog zou over de schapen moeten waken. De arm en het oog van de herder zijn datgene waarvan de schapen voor hun veiligheid afhankelijk zijn, en hij gebruikt ze daar niet voor. Daarom:

Zijn arm zal helemaal verschrompelen, en zijn rechteroog zal helemaal blind worden.

Dit is natuurlijk symbolisch. Dit is poëzie. Het zegt niet dat deze mensen letterlijk blind zullen worden en hun armen zullen zien verschrompelen. Het zegt dat ze hun ogen en hun armen zullen verliezen, omdat ze die niet hebben gebruikt zoals een herder dat hoort te doen om schapen te beschermen. Ze zullen het gebruik ervan verliezen. Wat er in werkelijkheid met deze mensen is gebeurd, is dat ze werden gedood. Maar het is alsof het oog dat niet over de schapen wilde waken, blind zal worden gemaakt. De arm die niet voor de schapen wilde zorgen, zal verschrompelen. Dat is eenvoudig een dichtertelijke manier om te zeggen dat deze herders onder een oordeel komen dat past bij hun nalatigheid en hun misdaad.

24

Terugblik op het lot van de tweede tempel

Als we terugkijken op hoofdstuk 9 tot en met 11, krijgen we een heel panorama te zien, vanaf een tijd kort na de tijd van Zacharia tot aan de tijd van Jezus en nog iets daarna. Het thema is dat deze tempel, die in de tijd van Zacharia werd gebouwd, op een dag opnieuw ten onder zal gaan, net als de tempel die ze vervingen. Zacharia en de mensen uit zijn tijd bouwden een tempel die de tempel van Salomo verving. Wat gebeurde er met de tempel van Salomo? Die werd door de Babyloniërs afgebroken vanwege hun zonden. Uiteindelijk zou het ook met deze tempel die kant op gaan. Dat zou zeshonderd jaar duren, en in de tussentijd zou God hem verschillende keren beschermen. Zijn bescherming tegen Alexander de Grote wordt gevolgd door een verwijzing naar Christus, Die op een ezel komt, omdat Christus uiteindelijk de toekomstige Beschermers van het overblijfsel van Zijn volk is. Hoewel Jeruzalem werd verwoest, was er in Israël een overblijfsel dat discipelen van Jezus werd. Zij waren het trouwe overblijfsel, de armen van de kudde die gespaard werden. In zekere zin blijft Israël dus voortbestaan in zijn overblijfsel. De meerderheid van de afvalligen werd

weggevaagd en de natie werd ontbonden. Maar Israël bleef voortbestaan in zijn trouwe overblijfsel, de volgelingen van de Messias van Israël. Het ware Israël is de volgeling van de ware Messias. De Messias kwam dus en redde het ware Israël, net zoals God de tempel in Jeruzalem had gered in de dagen van Alexander.

De Makkabese opstand was een ander geval waarin Israël door buitenlandse indringers werd bedreigd en God hen door de Makkabeeën redde. Vervolgens ging het over het feit dat Jezus opnieuw Zijn overblijfsel zou redden, het overblijfsel van Israël, dat Zijn gemeente is. Ook zij zouden van hun vijanden worden verlost. Daar ging hoofdstuk 10 over.

Na deze twee gebeurtenissen gaat het over de komst van de echte Herder, Jezus. Hij wordt voorafgebeeld in een visioen of een uitgebeelde gelijkenis, een van die twee, waarin Zacharia zelf die rol speelt. Zijn afwijzing door de kudde en door de andere herders bracht hem ertoe zowel het verbond dat God met Israël had als de onderlinge broederschap van Israël te verbreken en hen als natie te laten ophouden te bestaan. En dat werden ze ook. Israël als natie werd niets.

25

Het huidige Israël en het verloren tempelbestel

Natuurlijk bestaat er vandaag een natie Israël. Sinds 1948 zijn sommige Joden teruggekomen en hebben ze, met steun van de Verenigde Naties, opnieuw een natie. Maar het is nog steeds niet wat ze verloren hebben. Er is daar geen tempel. Er is geen priesterschap. Het centrale element dat vroeger de bijzondere positie van Israël bepaalde, was de aanbidding van de HEERE. Hij wordt daar niet aanbeden. De natie is in feite volledig seculier. Er zijn daar religieuze Joden en atheïstische Joden, maar de natie Israël is vandaag een seculiere natie. Ze zijn nadrukkelijk seculier. Ze zeggen: 'Wij zijn niet religieus. Wij zijn een moderne, seculiere natie.'

Joden die God aanbidden kunnen daar wonen, net als messiasbelijdende Joden, Joden die boeddhist zijn, Joden die atheïst zijn en Joden die aan new age doen. Ze zijn er allemaal. De natie is niet wat ze was. Het is geen heilige natie. Het is een seculiere natie

waar sommige godvruchtige mensen wonen, die in aantal worden overtroffen door degenen die dat niet zijn. De regering zelf is officieel niet godvruchtig, niet religieus.

Dus hoewel er vandaag op die plek een politieke eenheid bestaat, is die niet wat verloren is gegaan. Het is geen herstel van wat verloren is gegaan. De tempel staat er niet. Sommige mensen denken dat die er zal komen, maar als dat zo is, lijkt dat nog ver weg. En ik weet niet eens of die er zal komen.

Waar het hier om gaat, is dat de tempel die in de dagen van Zacharia werd gebouwd, werd verwoest nadat God hun verschillende kansen had gegeven en hem op bovennatuurlijke wijze had bewaard. Uiteindelijk zond Hij de Messias om degenen die het trouwe overblijfsel vormden op bovennatuurlijke wijze te redden. Vervolgens zagen degenen die daar niet toe behoorden het einde van hun staatsbestel en het einde van hun godsdienstige stelsel. Daar gaat hoofdstuk 11 over.

26

Vooruitblik op Zacharia 12 tot en met 14

Wanneer we bij hoofdstuk 12 komen, is dat ook een doorlopende profetie van drie hoofdstukken. Ik geloof dat hoofdstuk 12 begint met de Makkabese opstand, doorloopt tot de komst van Jezus en naar mijn mening eindigt met de verwoesting van Jeruzalem in het jaar 70 na Christus.

Nogmaals, deze twee profetieën, die in hoofdstuk 9 tot en met 11 en die in hoofdstuk 12 tot en met 14, beginnen allebei met een last, het woord van de HEERE. De eerste begint zo:

Een last, het woord van de HEERE in het land Chadrach.
Damascus zal zijn rustplaats zijn, want de HEERE heeft oog voor mensen, net als voor al de stammen van Israël,

ZACHARIA 9:1

Maar de eerste is gericht tegen Hadrach, en dat zijn de heidenen. De tweede is gericht tegen Israël.

[Vertalersnoot: de spreker leest hier in het Engels ‘against Israel’: ‘tegen Israël’. De hieronder aangehaalde HSV heeft ‘over Israël’.] Hoofdstuk 12, vers 1:

De last, het woord van de HEERE over Israël. De HEERE spreekt,
Die de hemel uitspant, de aarde grondvest en de geest van de
mens in zijn binnenste vormt.

ZACHARIA 12:1

De nadruk zal hier dus meer liggen op het oordeel dat over Israël komt vanwege hun afwijzing van de Messias. Hoewel veel mensen hoofdstuk 14 opvatten als een beschrijving van de toekomst en de eindtijd, geloof ik dat we, wanneer we Schrift met Schrift vergelijken, zullen ontdekken dat het eigenlijk ook over de verwoesting van Jeruzalem gaat. Maar dat zullen we een andere keer moeten doen.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Zacharia 9:8
- Zacharia 9:9
- Mattheüs 23:38
- Johannes 2:16
- Zacharia 11:1-3
- Jesaja 61:3
- Mattheüs 3:10
- Mattheüs 15:12
- Mattheüs 15:13
- Psalmen 23:1
- Johannes 10:4
- Handelingen 20:28
- Ezechiël 34:1-2
- Ezechiël 34:3
- Ezechiël 34:4-5

- Zacharia 11:3
- Jeremia 4:7
- Zacharia 11:4-5
- Zacharia 11:6
- Mattheüs 23:35-36
- Zacharia 11:7
- Mattheüs 3:12
- Lukas 6:20
- Zacharia 11:8
- Mattheüs 21:43
- Zacharia 11:9
- Lukas 19:42-44
- Zacharia 11:10
- Deuteronomium 31:16-17
- Deuteronomium 28:15
- Deuteronomium 28:63
- Lukas 22:20
- Hebreeën 8:13
- Zacharia 11:11
- Zacharia 11:12-13
- Zacharia 11:14
- Mattheüs 26:15
- Zacharia 11:12
- Zacharia 11:13
- Mattheüs 27:4
- Zacharia 11:15-16
- Johannes 19:15
- Zacharia 11:17
- Johannes 10:11
- Zacharia 9:1
- Zacharia 12:1

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.